

† ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР Милорад Лончар, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА • 0478 922 154 • frmilorad@hotmail.com
ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР Петар Дамњановић, ПАРОХ • 0467 613 165 • protapetar@hotmail.com

[SvTrojicaMelbourne](https://www.youtube.com/c/SvTrojicaMelbourne)

[СвТројицаБранズвик](https://www.youtube.com/c/SvTrojicaBrunswick)

[HOLY.TRINITY.BRUNSWICK](https://www.facebook.com/Holy.Trinity.Brunswick)

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 12. СЕПТЕМБАР 2021. № Број 106. № Година III

СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЛБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ТОКОМ НЕДЕЉЕ

НЕДЕЉА, 12. СЕПТЕМБАР / 30. АВГУСТ 2021. САБОР СРБА СВЕТИТЕЉА	НЕДЕЉА 12. ПО ДУХОВИМА ГЛАС 3. Јутрење – Јеванђ: Прво Вајсгрисно Мт. 28-16-20 Лит: Прва Кор: 15,1-11; Јев.. Мт. 19, 16-26 и 5,14-19
ЧЕТВРТАК, 16. СЕПТЕМБАР	АКАТИСТ ПРЕСВЕТОЈ БОГОРОДИЦИ
СУБОТА, 18. СЕПТЕМБАР	ВЕЧЕРЊЕ УОЧИ НЕДЕЉЕ У 19ч
НЕДЕЉА, 19. СЕПТЕМБАР ЧУДО СВ. АРХАНГЕЛА МИХАИЛА	ЈУТРЕЊЕ У 9ч; ЛИТУРГИЈА У 10ч

ЦРКВА ЈЕ ЗАТВОРЕНА УСЛЕД ПАНДЕМИЈСКИХ МЕРА НАМЕТНУТИМ ОД ДРЖАВЕ.

САБОР СРБА СВЕТИТЕЉА

Небеска Србија (Св. Владика Николај)

Небеска Србија
Србија је рајска,
миомирна, красна
као ружа мајска.

Ту су оци наши
и праоци свети,
што са Крстом Часним
достигоше мети.

Ту жупани Српски,
краљеви и цари,
и витези Крста,
и нови и стари.

Ту мајка јунака
и сестара јато,
у плачевној патњи
сијају к'о злато.

Ту чете посника и
Светаца благи,
и многи и многи
и сродници драги.

Ту монаси часни,
монахиње бледе,
вечну Светлост Божју
сад весело гледе.

Ту свечари Српски
и задужбинари,
борци и страдалци
и млади и стари.

И девојке миле
и дечица мала,
што су за свог Христа
Радо пострадала.

Мачем посечена,
огњем сагорена,
К'о шибљика млада,
ветром оборена.

Домаћини ту су
што у дому своме,
палише кандила
Богу Превечноме.

Занатлије славне,
веште свом занату,
тамо, сви су тамо,
у Небеском јату.

Из тамнице сужњи,
из болнице болни,
Паћеници овде,
убоги, невољни.

Радују се тамо,
око Светог Саве,
к'о синови царски,
посред царске славе.

И војници храбри,
Божји осветници,
многи богољубци,
многи добротворци.

Удовице тужне
и мајке без деце,
све су убројане
у Божије Свеце.

Што са горчинама
живише најљућим,
али немогуће
сматраше могућим.

Покољења многа
од најбољег соја,
народ, Божји народ,
без броја и броја.

То је она вечна
Небеска Србија,
што к'о јато звезда
пред Богом се сија.

О, Преблаги Боже,
у Три Ипостаси,
уброј и нас грешне
у Свете и Спаси!

Молимо Те, Христе,
за наш народ цео,
Да би га до Раја
белога довео!

ХРИСТОС УМРИЈЕ ЗА ГРИЈЕХЕ ВАШЕ ПО ПИСМУ

Прота Милорад Лончар

Појам умирања за слободу, за идеале, за ближњега, нама је приближно јасан. У нашој историји имамо толико примера где су се људи жртвовали за живот других. Али, ма колико да нам то бива јасно, веома је тешко наћи праву паралелу - добро поређење Христове жртве за род људски са било којом жртвом коју подноси човек за човека. Један од разлога је што се наше херојство односно одлука за жртву најчешће доноси рефлексно у односу на тренутак. Да би било јасније, када падне бомба у ров где има више војника, један од њих, који најбрже мисли, баци се на бомбу и сопственом смрћу помогне својим саборцима, штитећи их својим телом. Он одлуку о својој жртви доноси без да је имао времена да свесно расуђује о томе. Онако, више по инерцији. Наравно, има примера у нашој историји где се читава српска војска свесно спремала на жртву. То је пример Косовске битке. Српска војска, предвођена Св. Кнезом, имала је сазнање да је улазак у битку са Турцима безнадежан, иако није могуће тврдити да су то баш сви тако доживљавали. У том смислу, може се говорити о томе да нам Косовска жртва наших мученика помало и донекле потсећа на Голготску жртву. Наравно, овде треба подврђи реч подсећа, јер никако не треба изједначавати ове две жртве.

Али, одлука Светотројичног савета, Бога Оца, Бога Сина и Бога Духа Светога, о Овалпољену Сина Божијега и прихватање Голготске жртве, још од предвечности, просто не може да се упореди са било којом људском жртвом. Жртва коју Бог прихвата, нашег спасења ради, жртва је коју рађа Божија љубав за своје створење. Св. Јован је записао следеће: Јер Бог тако завоље свијет да је Сина својега Јединороднога дао, да „сваки који вјерује у Њега не погине, него да има живош-

вјечни“ (Јн. 3,16) Ова жртва, с друге стране, подноси се за цео свет, за цео род људски, па се и у том смислу не може ни изблизу тражити било какво поређење.

Но, иако није могуће наћи адекватно поређење Голготске жртве, ова Жртва нас обавезује на стално подсећање, на подвлачење њеног значаја, а све због разумевања љубави Божије која недвосмислено најбоље може да се види односно разуме у свој својој суштини. У том смислу и апостол Павле подсећа на разлоге Христове жртве када пише Коринћанима: „Јер вам најpriје прегадахо што и примих, да Христос умрије за грешке наше по Писму“ (Кор. 15,3) То је и средиште Апостолове проповеди. Јер, на крају, шта је то што би могло бити значајније од ове Жртве односно љубави Божије и одлуке да се Бог принесе на жртву нас ради?

Директна последица Христовог умирања на крсту јесте Његово славно и свепобедно Вајкрење, којим су побеђени ђаво и смрт.

Архимандрит Георгије Капсанић, пишући на тему значаја часног крста, каже: „На крсту је открио себе као јединог доброчиниоца и спаситеља, избавитеља и животодавца универзума, и коначно осујетио свако дело ђавола, његове методе и заблуде, моћ и власт коју је имао над људима“.

Због ове победе се не плашимо онога „што ће нам учинити човек“. Наша вера у Господа даје нам снагу, коју првенствено првимо из Његових речи: „Људима је ово немоћуће, а Богу је све моћуће“ (Миш. 19,26) Заиста, Богу је све могуће, или Он чека нашу спремност да Га умолимо, наше признање сопствене немоћи и наше потпуно ослањање на Њега.

Ми се налазимо у времену пуном искушења, у времену опште збуњености. Као да стојимо на некој раскрсници са које води хиљаду

путева а само је један прави. Како да пронађемо пут свој? Све нам, на први поглед, изгледа јако изазовно, веома компликовано и, на тренутке, непремостиво. А није баш тако. Никада изазови које живот ставља пред нас нису до те мере збуњујући и тешки како нам се у први мах чини. Ствари су веома једноставне. Наиме, ако решавамо своје питање ван контекста Бога и вере у Вечност, проблеми су увек непремостиви, односно имамо највише шансе да доносимо погрешне одлуке. Ако, пак, своје одлуке доносимо ослањајући се на Бога, на Јеванђеље, на чврсто уверење да је Он са нама у тренутку доношења одлука, у том случају ми нисмо сами, а циљ нашег живота постаје кристално јасан. Наш циљ је да души својој не наудимо, „јер шта вреди човеку ако цео свет задобије а души својој науди“ (Миш. 16,26)?

И, док смо затварани, вируса ради, док нам слободу, Богом дану, одузимају, док нам економију уништавају, док нам прете дикторским приступом, док нам не дају да шетамо и док мисле да и на дисање наше имају право, ми се наставимо ослањати на Бога, душе наше ради. Господ нам поручује: „Трпљењем својим спасавајће душе“ (Лк. 21,19). Прихватимо то што нам се дешава као искушење које ће нас очврснути, оснажити, окрепити и, на крају, које ће нам душу спасити. Наш народ је за све имао неку своју мудрост. Горње речи Христове о трпљењу, налазимо преточене у мудрост: „трпљен спашен“. Не можемо без муке, туге, уздисаја и страдања задобити спасење душе. А, ако нам не иде, сетимо се да је Христос умро за нас на крсту и да нас, после свега, неће оставити саме.

Господе Исусе Христе Сине Бога живога, помози нам благи да чврсто стојимо у вери и да нас Твој пример страдања храбри. Амин.

МИСЛИ ЗА СВАКИ ДАН: 12. СЕПТЕМБАР

КОЈИ ЈДЕ МЕНЕ И ОН ЋЕ ЖИВЈЕТИ
ЗБОГ МЕНЕ (Јн. 6, 57).

Тако говори Господ Христос, живот и источник живота. Дрво једе земљу и ваздух и светлост. Ако дрво не једе земљу и ваздух и светлост, да ли ће да расте и живи? Одојче на грудима мајке своје шта друго једе него мајку своју? Ако не једе мајку своју, да ли ће да расте и живи?

Тако исто ни дух наш нити ће рости ни живети, ако не једе Христа, живога и бесмртнога. Овде није реч о животу општем, којим природа живи, нити о животу закрјљалом, којим незнабоши живе, него о животу посебном, божанском, вечном; о животу пуном и радосном. Тада живот даје се људима с амо Христом, и он долази само онима, који се хране Христом. Сваки је човек онолико велики каквом се храном храни; и сваки је човек онолико жив каквом се храном храни. Није овде реч о телесној храни, јер се телесном храном не храни душа човекова него само тело човеково. Људи се разликују и по телесном расту и животу, али та је разлика сасвим незнатна. Разлика пак у духовном расту и животу међу људима је огромна: докле се једни људи растом духа свога једва уздижу над земљом, дотле се други узвишују до небеса. Разлика између Ирода и Јована Крститеља зар је мања од разлике између цара и ангела? Докле се онај први и телом и духом вуче по земљи и злочином брани столицу своју на земљи, дотле овај телом стоји на камену у пустини а духом се уздиже на небеса међу ангеле.

О браћо моја, уздигнимо дух свој на небеса, где Христос Господ седи на престолу славе вечне, и хранимо и појимо дух свој и срце своје Њиме, чистим и свемоћним животом. Тако ћемо се само удостојити да будемо Његови са-наследници у царству небеском.

Исусе Господе, истинити Боже наш храно наша слатка и Хранитељу наш човекољубиви, не одрини нас од груди Твојих божанских, јер смо слаби и нејаки. Храни нас Собом, о милостиви Хранитељу наш. Теби слава и хвала вавек. Амин.

Св. владика Николај

ON HOLY TRADITION AND HOLY SCRIPTURE

**ST. PHILARET, METROPOLITAN
OF MOSCOW**

HOW IS DIVINE REVELATION SPREAD
AMONG MEN AND PRESERVED IN THE
TRUE CHURCH?

By two channels—holy tradition and holy Scripture.

WHAT IS MEANT BY
THE NAME HOLY TRADITION?

By the name holy tradition is meant the doctrine of the faith, the law of God, the sacraments, and the ritual as handed down by the true believers and worshipers of God by word and example from one to another, and from generation to generation.

IS THERE ANY SURE REPOSITORY
OF HOLY TRADITION?

All true believers united by the holy tradition of the faith, collectively and successively, by the will of God, compose the Church; and she is the sure repository of holy tradition, or, as St. Paul expresses it, *The Church of the living God, the pillar and ground of the truth* (1 Tim. 3.15)

St. Irenaeus writes thus:

We ought not to seek among others the truth, which we may have for

asking from the Church; for in her, as in a rich treasure-house, the Apostles have laid up in its fullness all that pertains to the truth, so that whosoever seeketh may receive from her the food of life. She is the door of life (St Irenaeus, *Adv. haer.* 3.4).

WHAT IS THAT WHICH YOU
CALL HOLY SCRIPTURE?

Certain books written by the Spirit of God through men sanctified by God, called Prophets and Apostles. These books are commonly termed the Bible.

WHAT DOES THE WORD BIBLE MEAN?

It is Greek, and means *the books*. The name signifies that the sacred books deserve attention before all others.

WHICH IS THE MORE ANCIENT, HOLY
TRADITION OR HOLY SCRIPTURE?

The most ancient and original instrument for spreading divine revelation is holy tradition. From Adam to Moses there were no sacred

books. Our Lord Jesus Christ himself delivered his divine doctrine and ordinances to his Disciples by word and example, but not by writing. The same method was followed by the Apostles also at first, when they spread abroad the faith and established the Church of Christ. The necessity of tradition is further evident from this, that books can be available only to a small part of mankind, but tradition to all.

**WHY, THEN, WAS
HOLY SCRIPTURE GIVEN?**

To this end, that divine revelation might be preserved more exactly and unchangeably. In holy Scripture we read the words of the Prophets and Apostles precisely as if we were living with them and listening to them, although the latest of the sacred books were written a thousand and some hundred years before our time.

**MUST WE FOLLOW HOLY TRADITION,
EVEN WHEN WE POSSESS
HOLY SCRIPTURE?**

We must follow that tradition which agrees with the divine revelation and with holy Scripture, as is taught us by holy Scripture itself. The Apostle Paul writes: *Therefore, brethren, stand fast, and hold the traditions which ye have been taught, whether by word or our epistle* (2 Thes. 2.15).

**WHY IS TRADITION NECESSARY EVEN
NOW?**

As a guide to the right understanding of holy Scripture, for the right ministration of the sacraments, and the preservation of sacred rites and ceremonies in the purity of their original institution.

присуствовало је, преко својих званичника, десет аутокефалних православних Цркава.

По устоличењу Митрополита Јоаникија, Српски Патријарх је рекао:

„Високопреосвећени Владико, браћо архијереји, браћо и сестре, сабору наше Помесне цркве, Српске православне цркве и прије тога Духу Светоме, а и сагласно вољи народа, изабрани сте за Митрополита црногорско-приморског. То је узвишена и велика служба и велика част, али и велика одговорност јер долазите на трон Светог Петра Цетињског и многих светитеља Божијих до данас. И напослетку, после великог оца Цркве, блаженопочившег Митрополита Амфилохија, да имамо његову молитву и да Господ њему по-

литургију речима: *Блајсловено царство Оца, и Сина и Свештова Духа.*“

Митрополит Јоаникије је поздравио Патријарха, заблагодарио на његовом доласку и чину устоличења и, између остalog, рекао:

“Своју митрополитску службу почећу са благом јеванђелском ријечју обједињавајући повјерени ми народ око престола Божијег да бих га нахранио небеским хљебом учени све како се треба владати у Дому Божијем који је Црква Божија, стуб и тврђава истине. Јеванђеље Христово ће бити темељ свега што ћу радити и градити знајући да сам дошао да градим не обичну грађевину него живу Цркву Божију којој је Христос крајеугаони камен. Вршећи своју свету службу архијереј стоји видљиво испред свог народа пред лицем Божијим приносећи од свих и за све, кроз Христа, дарове Богу живоме. Архијереју је од Бога дато да врши службу помирења да се измиримо са својом савјешћу и једни са другима да бисмо се и са Богом могли измирити; да се сјединимо са Богом и својим ближњима.“

Предвече, по устоличењу у манастиру Св. Петра Цетињског, Патријарх и Митрополит су дошли у Подгорицу, у храм Васкрсења Христовог, где су их сачекали представници православних цркава и хиљаде верних, предвођених свештенством и монаштвом Митрополије.

дари царство небеско.

Наша Црква је Вас изабрала, и овим свечаним чином ми нисмо дошли било шта да отнемо, било кога да угрозимо и, не дај Боже, било шта да украдемо. Ми смо дошли да извршимо свети чин вашега устоличења на место архијереја ове помесне, Богом спасаване, епархије, а служба архијереја није ништа друго него служба самога Исуса Христа. То значи да сте ви овде постављени вољом Божијом, пре свега, да служите Свету литургију, а Света литургија није ништа друго него царство небеско овде међу нама. Зато и почињемо Свету

И поред опште бруке и значајних претњи антисрпских и антицрквених и безбожних људи у Црној Гори, предвођених некрштеним Милом Ђукановићем, Патријарх српски је устолично изабраног Митрополита Јоаникија у трон Св. Петра Цетињског. Овом изузетно духовном догађају

Иако је ово био велики изазов за Цркву и државу Црну Гору, све је, Божијим благословом и благословом светитеља, на челу са Св. Петром и Св. Василијем, добро прошло, али остаје горак укус у грлу оних на којима је да наставе да проповедају онима који проповед не желе; који уши немају да чују, већ су острашени и полуизгубљени. Њих треба наћи у шуми, која никада није питома, на њиви која није доволно обрађена, у пустињи у којој је веома тешко наћи питке воде. Срећно и долгоденствуј свети Владико Јоаникије!